

Nr 711

Av herrar **Brundin** och **Strandberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 31, med förslag till förordning om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623).

(Lika lydande med motion nr 888 i Andra kammaren)

Enligt anvisningarna till kommunalskattelagen 33 § mom. 3 gäller följande bestämmelser vid taxering av traktamentsersättning som uppburits vid anställning i privat tjänst.

Har skattskyldig i sin tjänst verkställt resor utom den vanliga verksamhetsorten, äger han att åtnjuta avdrag icke blott för kostnaden för själva resan utan jämväl för den ökning i levnadskostnaden, som den skattskyldige kan hava fått vidkännas på den grund, att han vistats utom sin vanliga verksamhetsort, såsom för hotellrum, ökad kostnad för föda o.s.v.

Det åligger riksskattenämnden att för varje år fastställa ett normalbelopp motsvarande vad som från riksskattenämndens sida bedöms vara den största normala ökningen i levnadskostnaderna per dygn. Härvid skall beaktas:

Har resan varit förenad med övernattnings skall den anses hava varit det antal dygn som motsvarar antalet övernattnings. Har resan ägt rum utan samband med övernattnings skall såsom största normala ökning i levnadskostnaden räknas: fyra tiondels normalbelopp, när förrättningen varat mer än tio timmar i följd, samt två tiondels normalbelopp, när förrättningen eljest varat mer än fyra timmar i följd. Omfattar vistelse på en och samma ort längre tid än 15 dygn i följd, skall från och med det sextonde dygnet såsom största normala ökning i levnadskostnaden räknas sex tiondelar av normalbeloppet. Vill skattskyldig visa att kostnadsökningen i en och samma tjänst varit större än avdrag som beräknats i enlighet med vad nu sagts, skall utredningen avse hans samtliga förrättningar i nämnda tjänst under beskattningsåret; — — —.

Dessa bestämmelser ligger till grund för de anvisningar som riksskattenämnden årligen överlämnar till de lokala taxeringsmyndigheterna vid bedömning av den skattskyldiges självdeklaration. Det förhållandet att antalet förrättningsdygn har likställts med antalet övernattnings medför emellertid ofta att de faktiska kostnaderna överstiger det berättigade avdraget. Detta blir förhållandet då förrättningen omfattar ett helt dygn och dessutom en hel dag eller del därav. Även om traktamente i sådant fall utgår helt enligt det statliga resereglementet, blir den skattskyldige beskat-

tad för den del av traktamentet som avser dag i anslutning till helt eller hela dygn. För att undgå denna beskattning måste han göra en fullständig utredning beträffande samtliga förrättningar med förebringande av allegat rörande samtliga sina kostnader.

Detta synes oss högst otillfredsställande. Såväl för den enskilde skattskyldige som för den uppgiftsskyldige arbetsgivaren medför denna bestämmelse ett avsevärt onödigt merarbete.

I proposition nr 31/1967 föreslås att i de fall då traktamentsersättning kan antagas icke komma att överstiga avdragsgill ökning av levnadskostnaderna arbetsgivaren skall kunna befrias från skyldighet att lämna uppgift om utbetald traktamentsersättning. Denna förändring kan emellertid endast i enstaka fall beräknas leda till nämnvärd arbetsbesparing eftersom bestämmelserna angående beräkning av antalet förrättningsdygn kvarstår.

Syftet med lagstiftningen på detta område borde vara att nå bättre samstämmighet mellan den statliga och den privata sektorn. Det borde då ha varit en självklar sak att sådana företag som strikt tillämpar det allmänna statliga resereglementet bleve befriade från uppgiftsskyldighet efter ansökan av den art som anges i det föreslagna tillägget i 37 § 2 mom. kommunallagen.

Med stöd av ovanstående hemställes,

I. a) att riksdagen måtte besluta sådan ändring av kommunalskattelagen att rätten till avdrag för fördyrade levnadskostnader vid förrättningar utom hemorten grundas på den faktiska förrättningstiden och icke såsom nu på antalet övernattningsdygn;

b) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om införande av sådana bestämmelser som innebär att avdrag för fördyrade levnadskostnader vid förrättningar utom hemorten grundas på statens allmänna resereglemente;

II. att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till de ändringar av lagtexten som erfordras för genomförande av förslaget under I a).

Stockholm den 28 februari 1967

Paul Brundin (h)

Bertil Strandberg (h)